

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

ΕΝΑ χειμωνιάτικο βράδυ στὸ Παρίσι περνοῦσα τὴν νύκτα τὴν ὁδὸν Βωζιζιάρ. Ὁ δρόμος ἔρημος, οἱ διαβάται σπανιώτατοι. Ἦταν μεσάνυχτα.

Ἐξω ἀπὸ τὴν Γερουσιάν μιὰ γρηά, ἡ ὁποία θὰ ἦτο τοῦλάχιστον ἐνενηντα ἑτῶν, μὲ σκουφάκι εἰς τὸ κεφάλι, μὲ ἓνα καλάθι εἰς τὰ χέρια, σκυφτή, ἰσχνή, ὅλη δεκαετηρίδας καὶ κόκκαλα, ἐπλησίασε βραδέως εἰς τὸ κιγκλίδωμα τοῦ κήπου. Ἐκεῖ ἀφῆκε τὸ καλάθι τῆς, ἔβαλε τὸ κεφάλι τῆς εἰς τὰ κάγκελα καὶ ἐφώνησε μὲ μίαν σβυσμένην φωνήν, μέσα εἰς τὸ σκότος:

— Νινέττα! Νινέττα!

Κανεὶς δὲν ἐφαίνετο. Ἡ γρηά, μὲ κόπον μεγάλον, ἐπρόφερε πάλιν τὴν λέξιν «Νινέττα!» Τέλος ἠκούσθη ἓνα σάλευμα κλαριῶν εἰς τὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου καὶ ἡ Νινέττα ἐνεφανίσθη. Ἦτο μία μαύρη γάτα.

— Τί ἔγινες, ἀγάπη μου; εἶπεν ἡ γρηά, ἐνῶ συγχρόνως ἔδωσε μὲ τὴν ζαρωμένην τῆς παλάμην μίαν πλατυτάτην ὠπείαν εἰς τὸ τρίχωμα τῆς γάτας, ἀπὸ ταῦτιά ἕως τὴν οὐρά. Τί ἔγινες καὶ δὲν ἔρχεσαι; Ἐγὼ σοῦφερα γεῦμα. Δὲ θὰ πεινάσης ἀπόψε.

Κ' ἐξετύλιξεν ἓνα χαρτί ποῦ ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ καλάθι. Ἡ γάτα ἤρχισεν ἀμέσως νὰ τρώγῃ μὲ πείναν, καὶ εἰς ἓνα λεπτὸ τὰ κατεβρόχθισεν ὅλα. Τότε ἐστάθη εὐχαριστημένη, ἐθωπεύθη, ἔτριψε τὸ κεφάλι τῆς εἰς τὸ ροῦχο τῆς γρηᾶς, καὶ ἔρονρόνισεν ὀλίγον, ἀρθρώσασα τὸ «εὐχαριστῶ» τῆς γάτας. Ἀλλὰ ὅταν ἐπλησίασα ὀλίγον, ἡ γάτα ἐθεώρησεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παρίσταται τρίτος εἰς αὐτὴν τὴν σκηνὴν τῆς ἀγάπης, καὶ ἐχώθη μέσα εἰς τὸν κήπον.

Ἡ γρηά τότε ἐγύρισε καὶ μὲ κύτταξε. Μερικοὶ ἄνθρωποι ντρέπονται, ὅταν τοὺς πιάνη κανεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ εὐεργετοῦντας. Ἡ γρηά λοιπόν, σηκώνουσα μὲ κόπον τὸ σκυπτὸν κεφάλι τῆς πρὸς ἐμὲ καὶ ἀνοίγουσα δύο μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τοὺς

ὁποίους ἔπλεε τὸ λυκόφως τῶν παλαιῶν καιρῶν, μοῦ εἶπε διὰ νὰ δικαιολογηθῇ :

— Ξεύρετε, αὐτὰ τὰ κακόμοιρα τὰ ζῶα δὲν τρῶνε συχνά.

— Πῶς δὲν τρῶνε συχνά; Ἡ γάτα αὐτὴ ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν Γερουσίαν. Ἡ Γερουσία τῆς Γαλλίας δὲν τρέφει τῆς γάτες τῆς;

— Ἄ! οἱ Γερουσιασταὶ συζητοῦν, δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ τρέφουν γάτες. Ἐπειτα εἶνε πολλῆς γάτες εἰς τὸ μέγαρον. Δὲν ξέρω ἂν ὅλες αὐτὲς εἶνε τῆς Γερουσίας καὶ ἂν τρέφονται. Ἡ γάτα ὁμως, ποῦ τῆς ἔδωσα κ' ἔφαγε πρὸ ὀλίγου, ξέρω ὅτι πεινᾷ.

— Πῶς τὸ ξέρετε;

— Πῶς νὰ μὴ τὸ ξέρω, ἀφοῦ μὲ περιμένει τακτικὰ τὰ μεσάνυχτα νὰ περάσω. Εἰς τὰς δώδεκα τὴ νύχτα ἔρχεται πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου καὶ μόλις τῆς φωνάξω τ' ὄνομά της «Νινέττα» παρουσιάζεται ἀμέσως.

— Ὀνομάζεται Νινέττα;

— Τὴν ὀνόμασα ἐγώ. Ἴσως δὲν εἶχε κανένα ὄνομα. Ἄλλὰ καὶ ἂν εἶχε, ἀκούει αὐτὸ ποῦ τῆς ἔδωσα.

— Καὶ περνᾶτε τακτικὰ τὰ μεσάνυχτα;

— Ναί, τὰ μεσάνυχτα. Γυρίζω ἀπὸ ἓνα σπίτι, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρετῶ, καὶ πηγαίνω στὸ δικό μου. Ὅταν ἔχη κανεὶς — καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅσω λίγο καὶ νὰ τρῶμε, ἔχομε κάποιον περίσσευμα γιὰ μιὰ γάτα — ὅταν ἔχη λοιπὸν κανεὶς κάτι τι ποῦ θὰ πετάξῃ, γιατί νὰ μὴ τὸ δώσῃ μιᾷς γάτας; Τὸ ἀποφάγι μῆς ὑπηρετρίας, ὅπως ἐγώ, εἶνε γεῦμα γι' αὐτήν. Εἶνε πολὺς καιρὸς ὅπου τὴν τρέφω. Ξεύρετε τί εὐγνωμοσύνη αἰσθάνεται! Οἱ ἄνθρωποι κακομεταχειρίζονται τὰ ζῶα, ἐνῶ εἶνε ἀγαθὰ.

— Ἐχετε παιδιὰ;

— Δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμον, ἐκτὸς αὐτῆς τῆς γάτας, ποῦ δὲν τὴν γνωρίζω κι' αὐτήν, ἐπειδὴ πάντοτε εἶνε νύχτα ὅταν τὴν τρέφω.

Ἐβαδίσασαμεν ἀργὰ ἕως τὸ Ὠδεῖον. Ἡ γρηᾷ μόλις ἐσύρετο, ἐν τούτοις βαστοῦσε τὸ καλάθι της καὶ πήγαινε.

Ἐνενηντα τοῦλάχιστον ἐτῶν κόκκαλο, μὲ μίᾳ μπλὲ ποδιά, μὲ τὸ ἄσπρο σκουφάκι τῆς ὑπηρετρίας, μὲ τὸ κεφάλι καταβασμένον εἰς τὸ στήθος ἀπὸ τὸ βαθυτάτον γῆρας, σκιά, εἶχε τὴν δύναμιν νὰ βαδίζῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ κατὰ τῶν ἀνθρώπων ποῦ μισοῦν τὰ ζῶα. Ὅσακις μιλοῦσεν, ἐστέναζε σχεδόν τόσον αἱ λέξεις τῆς ἔκαναν κόπον.

Ἡ — Μὲ τὰ ψίχουλα ποῦ πετοῦν οἱ ἄνθρωποι, εἶπε, πόσα πουλιὰ ἤμποροῦσαν νὰ τραφοῦν. Ἐμένα καὶ τὸ τελευταῖο ψίχουλο μοῦ τὸ παίρνει κάποιος σπουργίτης.

Ἡ Εἶχαμε φθάσει ἤδη εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ὠδεῖου, ὑπὸ τὸ μνημεῖον τοῦ Ὠξιέ. Αἴφνης ἡ γρηᾷ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ μοῦ εἶπε :

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε τοὺς στίχους τοῦ Ρακίνα;

— Ὅχι, εἶπα ἐκκληκτος, δὲν τοὺς ξέρω.

— Τους στίχους τῆς « Ἀθαλίας » γιὰ τὰ πουλιὰ καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ ; ὦ, μὰ εἶνε τόσοσ μεγαλοπρεπεῖς.

*Dieu, laissa-t-il jamais ses enfants aux besoins ?
Aux petits des oiseaux il donne leur pâture
Et sa bonté s'étend sur toute la nature...*

Τους τρεῖς αὐτοὺς στίχους τοῦ Γάλλου τραγουδοῦ ἢ γρηᾷ ἐστάθη καὶ μοῦ τοὺς ἀπήγγειλε μὲ ὄλον τὸν τραγουδιστὸν τόνον τῆς γαλλικῆς θεατρικῆς παραδόσεως, ἀνακινήθεισα ὅλη καὶ προσπαθοῦσα νὰ ὑψώσῃ τὴν κυρτὴν σπονδυλικὴν τῆς στήλην, ὥσει νὰ ἐπέρασεν αἰφνιδίως ἀπὸ τὸ κουρέλι τῆς ὑπάρξεώς τῆς ῥεῦμα ἐν-θεον καὶ τὸ ἀναψε. Ἡ ἀπαγγελία στίχων τοῦ Ρακίνα ἀπὸ μίαν ὑπηρετρίαν ἐνενηντα ἐτῶν εἰς τὴν ἔρημον Παρισινὴν πλατεῖαν, τὰ μεσάνυχτα, ἐνώπιον τοῦ κλεισμένου ἐθνικοῦ θεάτρου τῆς Γαλλίας, μέσα εἰς τὸ σκότος, ἦτο ἀπὸ τὰ ἀπρόοπτα τῆς ζωῆς μου.

— Τί στίχοι ! εἶπε. Τί πράγματα ἔχει γράψει καὶ πόσα ὁ Ρακίνας ! Ἄ, εἶνε φοβερὸ νὰ γεράσῃ κανεὶς τόσο πολὺ, νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ μὴν ξανακούσῃ πλέον τοὺς στίχους τῶν κλασικῶν !

Ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου, τὴν ἀπεχαιρέτησα καὶ ἐχάθη εἰς κάποιον σοκάκι.

Ἐπάρχουν ἰδεώδη ὄντα εἰς αὐτὸν τὸν παληόκοσμον !

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Χωριάτικα κοπλιμέντα

Ὁ κτηματίας. — Ἄν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κακοκαιρία, θὰ μᾶς ψοφήσουν ὅλα μας τὰ ζῶα.

Ὁ χωριάτης. — Ὁ Θεός, ἀφέντη, νὰ φυλάῃ μονάχα τὴν ἀφεντειά σας...